

**WOUTER
DEHAIRS
HARDE
REGEN**

Lannoo

*I met one man who was wounded in love
I met another man who was wounded with hatred
And it's a hard, it's a hard, it's a hard, it's a hard
It's a hard rain's a-gonna fall*

– Bob Dylan

Begin nooit een boek met het weer

– Elmore Leonard

Dag 1

Goedemorgen, luisteraars. Voor de derde dag op rij zullen de temperaturen vlot boven de 30 graden klimmen. In Ukkel worden zelfs temperaturen tot 36 graden Celsius verwacht. Voor wie dat allemaal wat te heet is, heb ik slecht nieuws. Ook de komende dagen brengen weinig verkoeling. Ons land stevent af op de eerste hittegolf van het jaar. Wie weet, misschien komt morgen of overmorgen zelfs het hittestrecord van 25 juli 2019 in het gedrang, toen er in Ukkel zomaar eventjes 39,7 graden Celsius werd gemeten. Voldoende drinken en zoveel mogelijk binnenblijven, is de boodschap. En naar Bxl FM luisteren natuurlijk, naar Sharon Van Etten met Every Time the Sun Comes Up. Hier gaan we. Maak er een geweldige dag van!

I

DE DAG WAS warm en donker en stil begonnen. Het licht van de laatste neonreclames werd weerspiegeld in de ramen van de geparkeerde wagens langs de straat. Een van die reclames toonde een halfnaakte vrouw, als uithangbord van een stripclub. Gwen bevond zich in een kamer aan de overkant van de straat, op de tweede verdieping. Ze bekeek haar eigen reflectie in het raam en stelde vast dat ze er totaal anders uitzag dan de figuur op het neonbord. Toch was ze ook een vrouw. En een *lesbo*, een *pot*, een *hoer*, een *slet*. Verwijten die ze haar hele leven naar het hoofd geslingerd had gekregen, omdat ze niet voldeed aan het beeld van hoe een vrouw eruit hoort te zien. Het bleef niet altijd bij woorden. Er volgden ook daden. Door die daden was ze dieper in zichzelf gekropen. De weg naar buiten verliep via muren, sloten en lange, donkere gangen; een doolhof waarin ze ondertussen blindelings haar weg vond. Als ze buitenkwam, genoot ze van de vrijheid. Zoals nu. In de weerspiegeling zag ze dat ze glimlachte. Dat deed ze niet vaak. Maar dit was een zeldzaam moment van geluk.

Ze zette haar masker weer op en wendde zich af van de straat. Sporen van het roze neonlicht vielen via het raam op de vloer en op het bed, waarin ze de man aan handen en voeten aan de vier bedstijlen had vastgebonden. Hij was compleet naakt en zijn ogen volgden elke pas die ze nam met panische bewegingen. Hij wilde waarschijnlijk schreeuwen, om hulp of om genade, maar dat kon

niet door de zwarte bal die ze in zijn mond had gestopt. Die bal was vastgemaakt met een stevige riem die hij, zonder de hulp van zijn handen, onmogelijk kon losmaken. Ze liep naar de andere kant van het bed en haalde Kitty uit haar jaszak. Kitty was een van haar kleinste messen. Ze had een lemmet van nauwelijks zes centimeter lang roestvrij staal en een handvat met een licht geribbelde structuur voor een betere grip.

Gwen ging naast de man zitten, die opnieuw wild met zijn hoofd heen en weer begon te slaan. ‘Ssst’, fluisterde ze, en ze legde een vinger op haar lippen. Daarna plaatste ze de punt van haar mes in het midden van de man zijn borst. Langzaam ging ze van links naar rechts, bleef hangen aan zijn tepel, waar ze een grote cirkelbeweging maakte. Toen keek ze hem in de ogen en ging naar beneden. Ondanks de bal kwam er een geluid uit zijn keel dat leek op het gepiep van een pasgeboren vogeltje. Zijn lichaam verstijfde, behalve het deel dat voor die precieze actie was gemaakt. Tergend traag liet ze de vlijmscherpe punt nog wat dieper zakken. Het scrotum reageerde meteen op het koude staal en kromp in elkaar tot een rimpelig bolletje. Erbovenop lag het korte, stompe uitgroeisel dat hem in het verleden waarschijnlijk veel plezier had bezorgd. Dat verleden lag nu ver achter hem.

Zonder het mes van plaats te veranderen, haalde ze met haar vrije hand een foto uit haar jaszak. Op die foto was een jonge vrouw te zien. Dezelfde vrouw die een week geleden naar het kantoor van haar baas, Keller Brik, was gekomen. Maar Brik was er niet geweest. Zij, Gwen Van Meer, wel. Ze had naar de jonge vrouw geluisterd, geknikt en gezegd dat ze haar zou helpen. Gratis. Het enige wat de vrouw moest doen, was zwijgen. Vooral tegen Brik.

‘Ik weet wat je gedaan hebt’, zei ze. ‘Jij weet ook wat je gedaan hebt. En zij weet zonder enige twijfel wat je gedaan hebt. Je dacht dat je ermee weg zou komen. Maar je had het mis. Voor die vergissing betaal je nu een prijs.’

Gwen zette druk op het mes, waardoor een druppel bloed onder Kitty’s lemmet opbolde. De man maakte opnieuw een schel keel-

geluid en verloor het bewustzijn. Gwen zuchtte. Ze borg het mes op, boog voorover en gaf hem wat tikken tegen zijn wang. Na de tiende tik gingen zijn ogen weer open.

‘Je moet wel bij de les blijven’, zei ze en ze ging weer zitten. ‘Ik ben bereid je een keuze te geven. Dat is meer dan wat zij gekregen heeft.’

De man begon luid en snel te ademen. Ze raapte zijn telefoon op van de grond en zag dat er een afbeelding van een vingerafdruk op het display verscheen. Ze hield zijn rechterwijsvinger ertegen en zag dat het scherm ontgrendeld werd. Daarna opende ze de bankapp.

‘De keuze is aan jou,’ zei ze en ze toonde hem het toestel, ‘ofwel betaal je met geld, ofwel...’ – haar ogen dreven af naar het rimpelige bolletje – ‘met iets anders.’

De man begon luide keelklanken uit te stoten.

‘Geld?’ vroeg ze.

Zijn hoofd ging wild op en neer. Ze zuchtte.

‘Altijd gaan ze voor het geld. Nooit heeft er eens iemand de ballen om voor de tweede optie te gaan.’ Ze glimlachte om haar kleine woordspeling. ‘Ik ga met mijn vinger over de cijfers en jij vertelt mij welk getal het juiste is. Oké?’

De man knikte opnieuw. Gwen liet haar vinger over de getallen glijden en in een handomdraai had ze de app geopend. Hij was niet rijk, hij had drieduizend euro op zijn lopende rekening en ongeveer achtduizend op zijn spaarrekening. Gwen maakte het geld van de spaarrekening over op de lopende rekening en schreef daarna het volledige bedrag over op het rekeningnummer van haar klant.

‘Mocht je je bedenken en een klacht neerleggen en zeggen dat je bedrogen werd, dan zal je moeten uitleggen waarom je dat geld aan haar hebt overgeschreven. Wil je dat?’

De man schudde zijn hoofd en maakte keelgeluiden die op een negatief antwoord leken te duiden. Gwen keek naar Kitty en naar het lamme stukje vlees dat tegen het koele lemmet rustte en ze

zuchtte. Met een vlugge beweging haalde ze Kitty weg en wreef het lemmet af aan de skinny jeans die op de vloer lag.

‘En denk eraan, als ik terug moet komen, zal ik minder lief zijn.’

Daarna liep ze de kamer uit, stopte haar oortjes in en luisterde naar Sheryl Crow. *Soak Up the Sun*. Terwijl ze mee neuriede, stapte ze door de deur de straat op. Ze had onder een valse naam een Airbnb geboekt in een gebouw zonder camera’s. Het schoonmaakpersoneel zou hem wel vinden.

2

KELLER BRIK STOPTE met lopen, boog voorover en liet zijn handen op zijn knieën zakken. Hij had het gevoel dat zijn longen in brand stonden. Onbewust tastte zijn hand naar het litteken in zijn zij. Het was nu al meer dan een jaar geleden, maar de wond voelde nog verdomd vers aan. John Devuyst, Briks ex-partner bij de federale politie van Brussel, had hem neergestoken en achtergelaten om te sterven als een straathond. Maar doodgaan deed hij niet. De hulpdiensten waren er op tijd bij geweest. Het mes had op een haar na zijn maag gemist. Hij had geluk gehad, volgens de spoedarts, want waar het organen betrof, was de maag nogal belangrijk. In plaats van zijn maag had het mes dan maar zijn lever doorboord. Dat orgaan deed waarschijnlijk ook van alles, maar het brak vooral ook alcohol af. Sindsdien had Brik zich al vaak afgevraagd hoeveel geluk hij precies had gehad.

Die gebeurtenis was het afgelopen jaar in zijn hoofd blijven hangen, als een vleeshaak voor al zijn gedachten. Toch was het niet die herinnering die hem hier, in het halfduister van de dageraad, te binnen was geschoten. Brik leunde tegen een boomstam en probeerde de beelden die tijdens de laatste kilometers door zijn hoofd waren blijven spoken in een logische volgorde te zetten. Dat was het probleem met herinneringen; wanneer je het uiteinde ervan wilde vastgrijpen, ontglipten ze je sneller dan hagedissen die hun staarten droppen. Brik hoestte en spuugde op de grond. Een lange

fluid droop via zijn lippen op zijn kin. Hij wreef hem weg met de mouw van zijn trui en begon terug te lopen naar de plek waar hij zijn auto had geparkeerd. Hij was met opzet naar een stuk van het Zoniënwood gereden, aan de andere kant van de Brusselse Ring, omdat hij dacht dat de lucht daar schoner was dan binnen die Ring. Of dat ook echt zo was, wist hij niet. Elke hap naar adem brandde harder dan een glas tien jaar oude Jack Daniel's.

Hij kwam aan op de Terhulpsesteenweg. De straat was onderbroken door wegwerkzaamheden. Er werd een nieuw fietspad aangelegd tussen Terhulpen en Brussel, al was fietsstraat misschien een beter woord. Het ding was breder dan sommige stukken van de Beenhouwersstraat. Waarschijnlijk vanwege al die speedpedelecs en elektrische steps die je tegenwoordig met een rotvaart voorbijvlogen. De vooruitgang was elektrisch, hoorde hij overal. Brik reed nog altijd met een benzinewagen die in mensenjaren ondertussen bijna bejaard was. Al werden wagens met de jaren voorzien van een extra glans, genaamd oldtimer. Ze werden opgeknapt, opgepoetst en rondgereden in parades die bewonderende blikken aan de omstaanders ontlokten. Menselijke bejaarden kregen geen parades. Die kregen een bed in een rusthuis, waar ze soms wel en soms geen bezoek ontvingen. Meestal dat laatste.

Briks auto, een donkergrijze Renault Megane, stond op de parkeerplaats van de Rocco. Dat was ooit de bekendste discotheek van de streek geweest. Zes maanden geleden ging ze dicht, na de zoveelste klacht uit de buurt. Nu wachtte het pand op een projectontwikkelaar. Toen Brik zijn auto zag, bevroor hij. Er zat iemand op de achterbank. Een jongen. Brik kende die jongen. Hij herkende de manier waarop zijn haar naar achteren krulde, ongeacht hoeveel gel hij erop smeerde om het plat te houden. Hij herkende die jongen, omdat hij die jongen was geweest, lang geleden. De droom, die daarnet nog ongrijpbaar had geleken, stond hem nu haarscherp voor ogen.

Ze hadden de stad verlaten via een lange, kronkelende weg door het Zoniënwood. Dat was gek, zoveel woud, zo dicht bij de stad. De bossen

daarbuiten waren dieper en donkerder dan alles wat hij tot dan toe had gezien. Zijn vader draaide de parking op van de Rocco. De grote spots op het dak spuwden dikke bundels wit licht uit die pas ergens heel hoog boven het gebouw opgeslokt werden door de nacht. Uit de radio kwam The Sun Ain't Gonna Shine Anymore van The Walker Brothers. Het was een oud nummer over spijt en verlies dat helemaal niet paste bij de muziek die daarbinnen gespeeld moest worden. Maar het paste wel bij zijn vader. Precies toen de blazers de song naar een bombastisch hoogtepunt leidden, zette Karl Brik de motor uit en viel de muziek weg. Zonder zich om te draaien zei hij dat hij even iets moest gaan regelen. Zijn zoon moest blijven zitten en de deur op slot doen. Daarna stapte hij uit.

Meteen duwde hij het staafje van het slot naar beneden. Hij draaide ook aan de hendel van het raam, om er zeker van te zijn dat het volledig gesloten was. Buiten, in de mist en het donker, liep zijn vader naar de ingang van de disco. Diepe, dreunende bassen lekten uit de muren van het gebouw en drongen door de gesloten portieren van de auto waarin hij zat en door een aangedampt raam naar buiten keek. Hij wist niet hoelang het duurde, maar toen de deur opnieuw openging, was het niet zijn vader die naar buiten kwam. Het waren een man en een vrouw. De vrouw had donker krulhaar dat steil naar boven stond en ze droeg een jas met luipaardvlekken. Die jas deed hem denken aan de zoo die ze vorige week hadden bezocht en waar hij een papieren zakje popcorn had gekregen. De man en de vrouw hadden ruzie, hun geroep oversteeg het geluid uit de disco. Het bleef niet bij roepen. De man duwde de vrouw en ze viel achterover op de grond. Hij had gedacht dat de man haar overeind zou helpen, maar dat deed hij niet. Hij bleef tegen de vrouw schreeuwen. Toen het roepen stopte, greep de man naar zijn broek en trok zijn riem eruit. Hij spande hem strak rond zijn rechtervuist en hield hem vlak voor haar gezicht. Daarop spuwde ze naar hem. Een tel gebeurde er niets. Daarna trok hij de vuist met de riem eromheen naar achteren en liet hem naar voren schieten, recht in haar gezicht.

Hij wist niet wat te doen. Het glas waardoor hij naar buiten keek, besloeg steeds meer, zodat hij met de mouw van zijn jas over het glas moest wrijven om nog iets te kunnen zien. Precies op dat moment ging

de deur weer open en verscheen zijn vader. Hij liet zijn blik glijden van de auto waarin zijn zoon zat tot op de plek waar de vrouw bewegingloos was blijven liggen. Karl Brik liep regelrecht op het duo af. De man zag hem komen en hief een van zijn handen op om de slag te ontwijken. Tevergeefs. Briks vader raakte de man recht in zijn gezicht. De man strompelde achteruit en viel neer achter de motorkap van een geparkeerde auto. Daarna knielde zijn vader naast de vrouw neer, leek iets tegen haar te zeggen en stapte toen weer op de man af. Hij trok de riem uit zijn handen, wikkelde die uiterst langzaam om zijn eigen vuist, bukte zich en verdween uit het zicht. Toen hij weer opstond, gooide hij de riem op de grond en kwam terug naar de auto gelopen. Ondertussen was de vrouw naar de man toe gekropen, terwijl ze allerlei verwijten naar het hoofd van zijn vader bleef slingeren. Karl Brik opende de deur aan de bestuurderskant, stapte in en legde zijn handen op het stuur. Ze trilden. Daarna draaide zijn vader de sleutel om en startte de auto, zonder een enkel woord met zijn zoon te wisselen.

Een aantal maanden later nam Briks moeder hem mee naar het ziekenhuis. Zijn vader, toen nog een adjudant bij de rijkswacht, was opgenomen met een zware hersenschudding. Onbekenden hadden hem overvallen en op een haar na doodgeslagen. Zijn collega's hadden hem gevonden. Het aanvalswapen was zijn eigen riem geweest, die de daders boven op zijn roerloze lichaam hadden laten liggen. Brik herinnerde zich dat een van die collega's, Guido Roodebeek, ook in de kamer aanwezig was geweest. Toen hij Brik zag, was hij naast hem neergeknield. Hij had zijn hand op Briks schouder gelegd en gezegd: 'Slechte mannen hebben dit met je vader gedaan, Keller. Maar we zullen hen vinden en we zullen hen straffen. Wees daar maar zeker van.'

Brik legde zijn eigen handen op het stuur van zijn auto. Ze trilden ook, merkte hij. Hij nam ze van het stuur en kneep zijn vingers een paar keer open en dicht. Hoe oud was hij toen geweest? Hij had er geen idee van. Grote stukken van zijn verleden gingen schuil achter een dikke, donkere mistbank. Dat was goed zo. Brik wilde niet voortdurend aan dat verleden herinnerd worden. Of aan de doden die het bevolkten.

Al dachten anderen daar blijkbaar anders over. Omdat zijn vader twee jaar geleden gestorven was, had zijn moeder een herdenking gepland. Die vond plaats binnen een tweetal uur. Dat gaf hem nog minstens een uur om zich bezig te houden met de levenden. Het probleem was dat die niet altijd beter waren dan de doden. Want de levenden met wie Brik door zijn job in aanraking kwam, hadden de neiging op te duiken in nachtmerries.

Gelukkig sliep hij slecht.

3

HIJ REED NAAR de begraafplaats aan de Dieweg in Ukkel. De man die Brik voor zijn cliënt moest schaduwen, ging daar elke ochtend heen. Die cliënt was een jonge vrouw van Oekraïense afkomst. Ze was afgelopen week naar Briks kantoor gekomen met de vraag haar ex, Yaroslav Koval, te volgen. De man was een aantal weken eerder vrijgekomen uit de gevangenis van Vorst. De reden waarom hij daar drie jaar had gezeten, was omdat hij dronk en jaloers was. En omdat hij haar als gevolg daarvan verrot sloeg. De laatste keer was bijna fataal afgelopen. Ze had uit het appartement willen weglopen, maar hij had haar bij de haren vastgegrepen en naar achteren getrokken. Ze was met haar hoofd op het keukenblad gesmakt. Nadat de politie, die door de burens was gealarmeerd, de deur had open gebeukt, vonden ze de jonge vrouw in een plas bloed op de vloer, terwijl haar man met een blikje bier in de hand tv aan het kijken was. Op de vloer naast de vrouw zat hun vijfjarige dochter, die zich zo hard aan haar moeders hemd bleef vastklampen, dat alle knoopjes kapotsprongen toen ze haar van de vrouw weg-trokken.

Na een verblijf van een week in het ziekenhuis was de jonge vrouw met haar dochter verhuisd, van Laken naar Schaarbeek, maar een oude bekende van haar man had hen daar onlangs gezien. Daardoor was ze doodsbang dat haar man hen na zijn vrijlating zou komen opzoeken. Ze was al naar de politie gegaan, maar

die konden niets doen. Althans, niet zolang haar ex geen wet brak. Dat moment wilde ze liever niet afwachten. Dus was ze naar het detectivekantoor van Brik gekomen. Hij had naar haar verhaal geluisterd. Na afloop had hij haar gezegd dat hij normaal gezien geen bewakingsopdrachten voor zijn rekening nam, maar dat hij in haar geval wel een uitzondering wilde maken. Dat had haar doen glimlachen. Tot ze zijn tarieven zag. Die waren veel te duur voor haar. Wat ze wel kon betalen, kwam neer op een peulschil. Hij had op het punt gestaan de vrouw af te wijzen, tot hij Gwens gezicht had gezien. Dat was grimmig en staalhard geweest. En de mimiek van zijn assistente blaakte doorgaans al niet van positiviteit. Daarop had hij grommend gezegd dat hij voor een keer een korting kon toestaan.

De eerste dagen had hij voor het appartement van de vrouw postgevat. Omdat er geen enkel teken van gevaar was, had hij de bewaking laten varen en besloten de man zelf te schaduwen. Via een van zijn contacten bij de federale had Brik het adres van Koval gekregen. Hij had al snel gemerkt dat de man, net als de meeste mensen, een gewoontedier was. Koval begon elke dag met een bezoek aan de begraafplaats aan de Dieweg in Ukkel. Daarna vertrok hij naar zijn werk in de Audi-fabriek van Vorst, en ging 's avonds naar huis, naar een appartementje in de Rue Vonck in Sint-Joost. Daar kwam hij niet meer uit tot de volgende ochtend.

De afstand tussen Sint-Joost en Ukkel was aanzienlijk. De man moest dus een goede reden gehad hebben om elke ochtend opnieuw die afstand af te leggen. Daarbij was Ukkel niet zo heel erg goed verbonden met de rest van de stad. De bewoners bleven zich met hand en tand verzetten tegen de komst van de metro, omdat ze dachten dat die een golf van criminaliteit met zich meebracht. Hun gemeente was het best bereikbaar met de wagen en dat was voor de meeste bewoners helemaal in orde. Mocht het kunnen dan hadden ze waarschijnlijk nog het liefst een muur opgetrokken bij de gemeentegrenzen en tol gevraagd aan iedereen die toegang wilde.

De begraafplaats aan de Dieweg was onbekend terrein geweest voor Brik. Hij had er vroeger al over gehoord, maar was er zelf nog nooit geweest. De plek bleek een mix tussen een kerkhof en een uit de hand gelopen botanische tuin. Graven, ook de imposante praalgraven, waren overwoekerd door klimop en andere planten waar Brik geen naam voor had. Hier en daar waren de grafstenen gebarsten of verzakt, soms zelfs in die mate dat ze een inkijk gaven in het graf eronder. De gemeente Ukkel had al een tijd geleden besloten om de natuur zijn gang te laten gaan. Het was alsof de aarde haar lange, groene tentakels had uitgestrekt om de doden langzaam terug op te eisen. Een geruststellende gedachte, vond Brik.

Terwijl hij de man volgde naar een graf aan de uiterst westelijke rand van de begraafplaats, hield hij afstand en verschanste zich achter een praalgraf van een Joodse familie. Dat graf bevond zich vlak naast een spar, die wat beschutting bood tegen het zonlicht. Het was nog vroeg, maar de zon leek de laatste paar dagen een paar lijnen coke gesnoven te hebben. Het was bloedheet. Terwijl Brik zich terugtrok, bekeek hij de man. Net als de vorige dagen stond hij voor een graf en wachtte. Waarop wist Brik niet. Het graf was van een zekere Anna Wiertz. Brik had wat speurwerk verricht in de archieven, maar hij had met de beste wil van de wereld geen link kunnen vinden tussen Koval en de vrouw die al in 1947 overleden was. Ook zijn klant had geen idee waarom haar ex elke dag opnieuw naar dat specifieke graf ging. Brik had voorlopig besloten het zo te laten. Het mysterie, als er al een was, ging hem niets aan. Hij was ingehuurd om de man te schaduwen en zijn klant te beschermen. De doden liet hij liever rusten.

Toen zijn doelwit na een aantal minuten stille contemplatie weer de uitgang opzocht, volgde Brik op veilige afstand. De man vertrok naar zijn werk. Dat had hij alle afgelopen dagen gedaan en Brik had geen reden om aan te nemen dat deze dag anders zou zijn.

Hij keek op zijn klok en bedacht dat het tijd was om zich klaar te maken voor de bijeenkomst bij zijn moeder. Dat werd een uur lang